

A tékozló fiú kifestőkönyv

Jámbor Lajos rajzaival

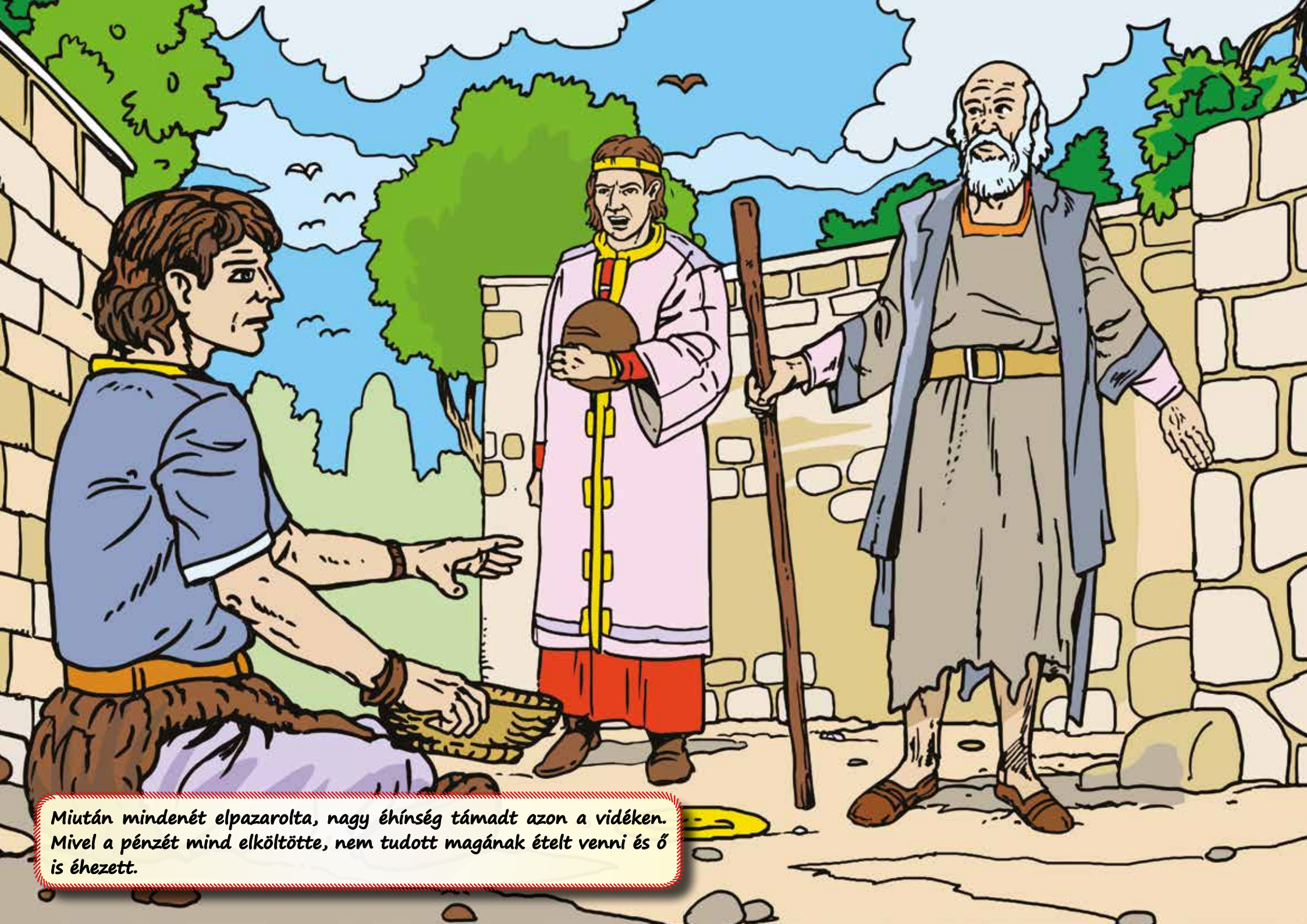

Egy embernek volt két fia. A fiatalabb egy nap így szólt hozzá: „Atyám, add ki az örökség nekem járó részét!” Ő elosztotta köztük vagyonát.

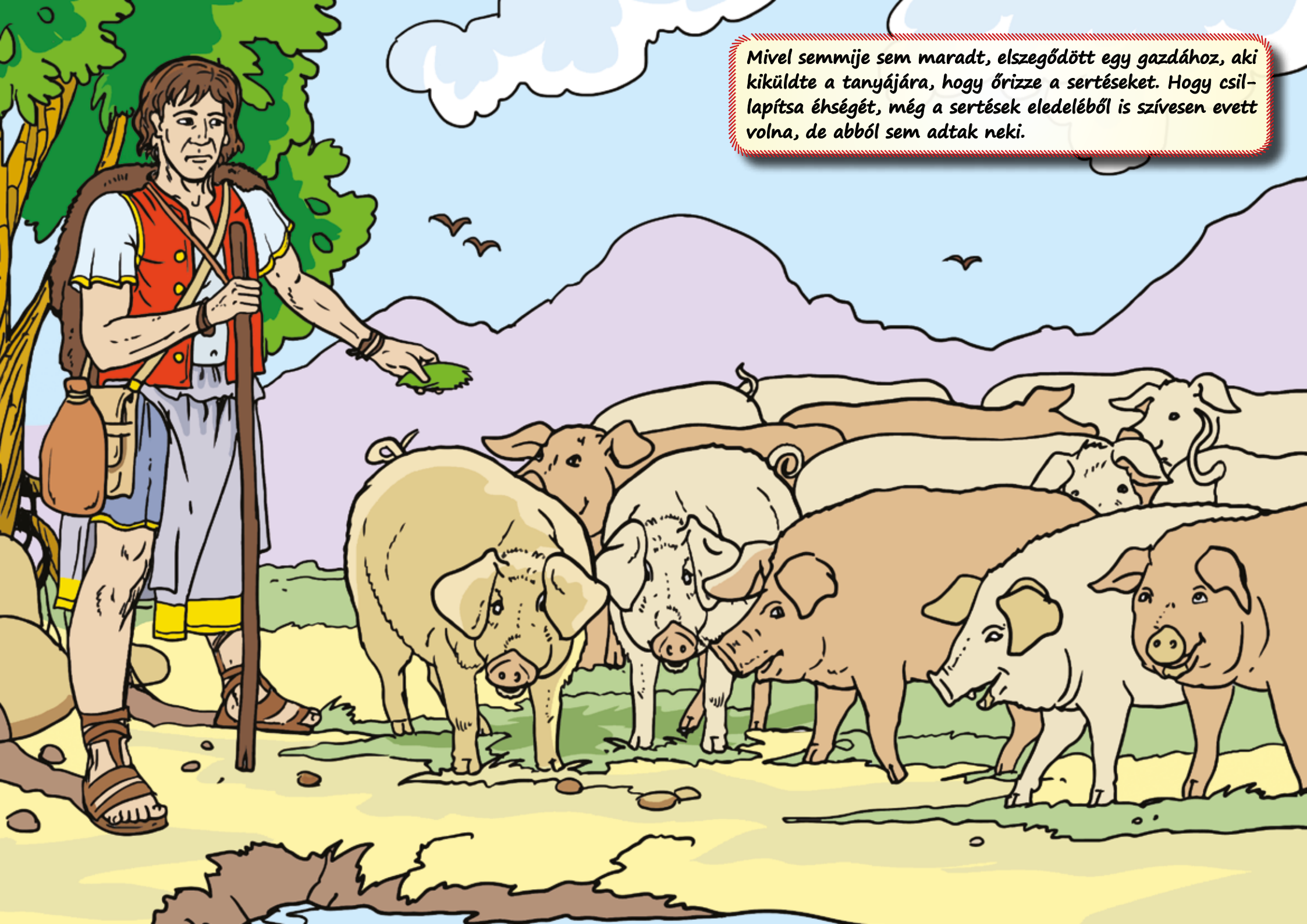

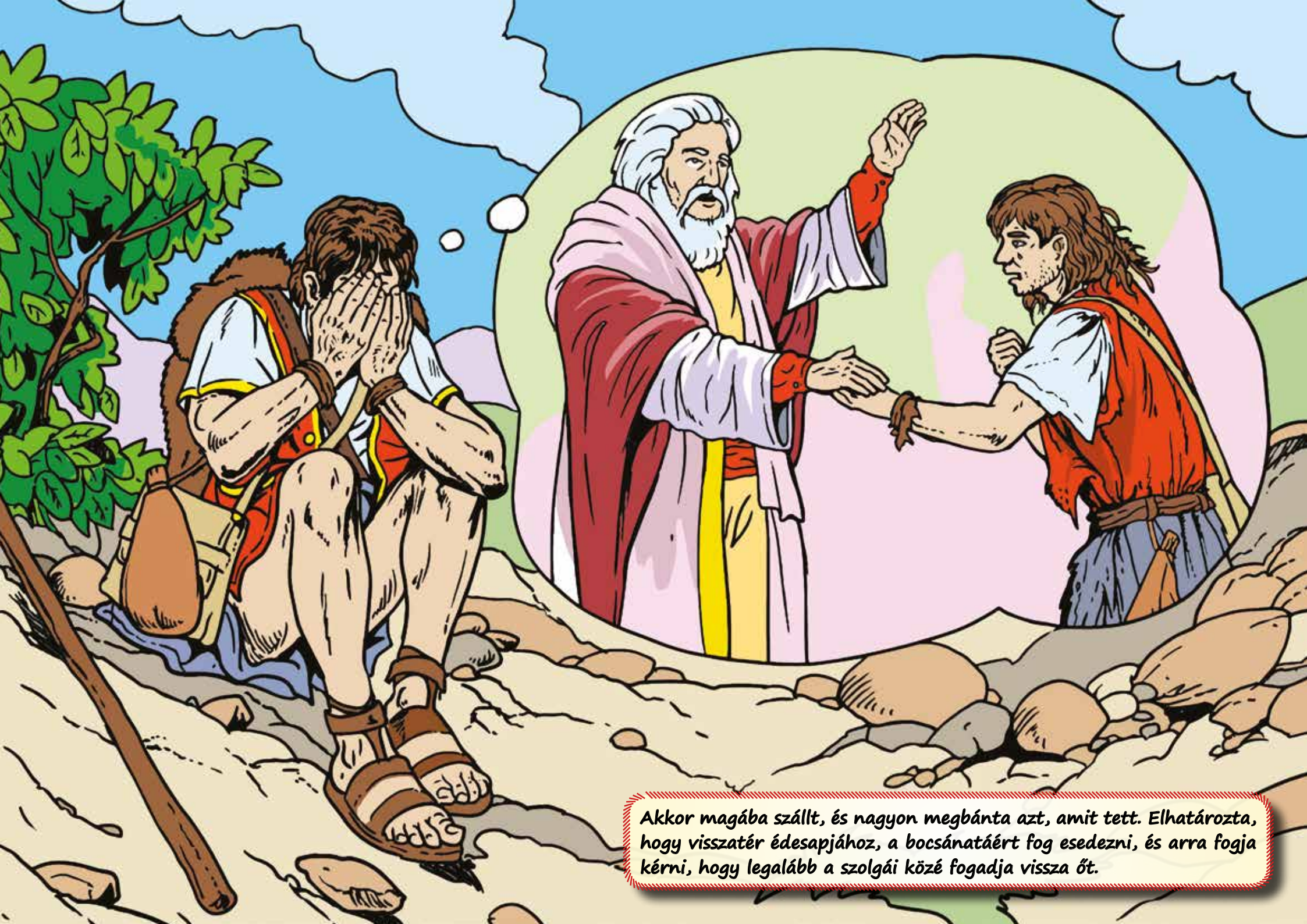
A fiatalabb fiú összeszedte mindenét, és néhány nap múlva elköltözött otthonról egy távoli vidékre, ahol eltékozolta az édesapjától kapott vagyont.

Miután mindenét elpazarolta, nagy éhínség támadt azon a vidéken. Mivel a pénzét mind elköltötte, nem tudott magának ételt venni és ő is éhezett.

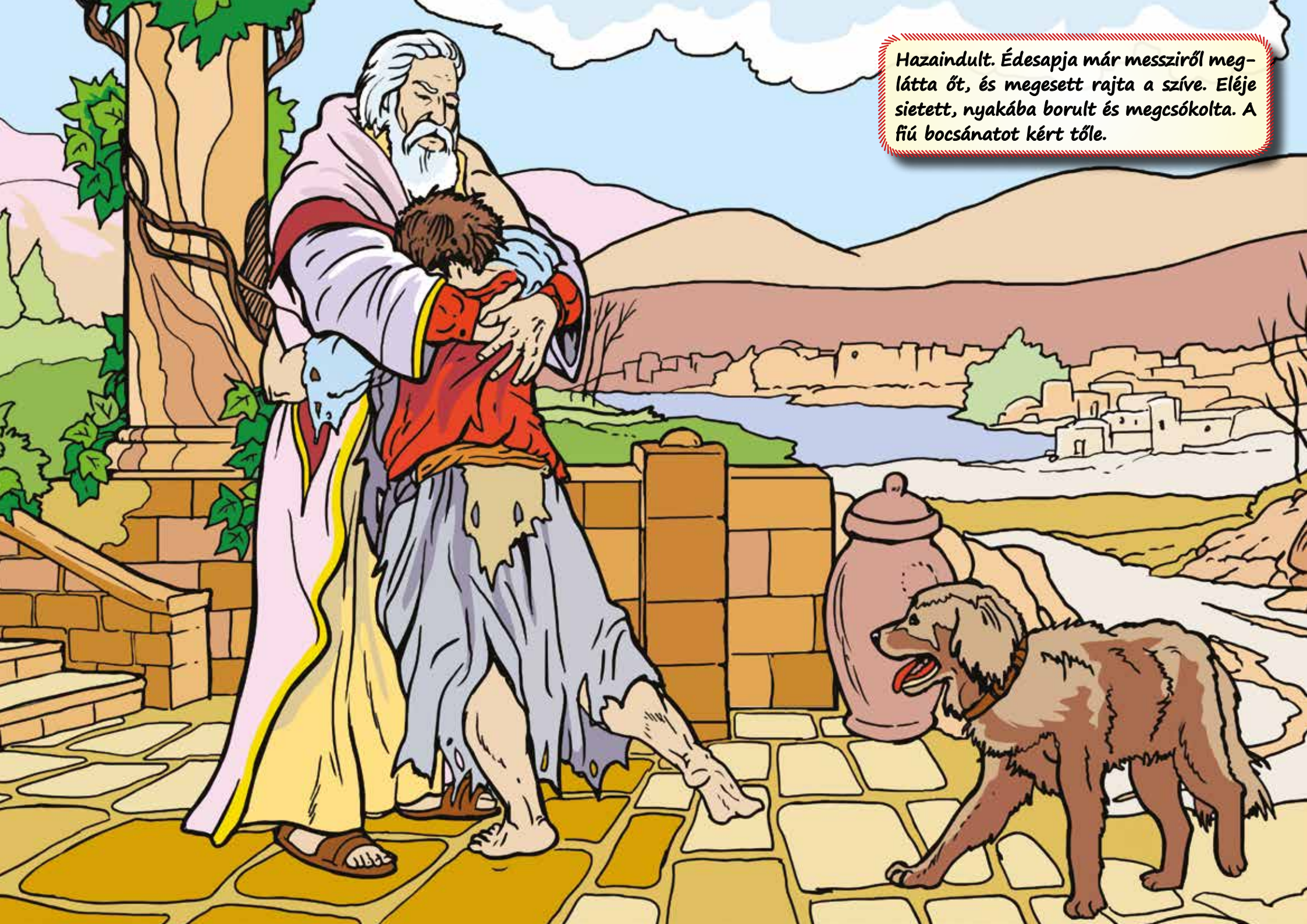
Mivel semmije sem maradt, elszegődött egy gazdához, aki kiküldte a tanyájára, hogy őrizze a sertéseket. Hogy csillapítsa éhségét, még a sertések eledeléből is szívesen evett volna, de abból sem adtak neki.

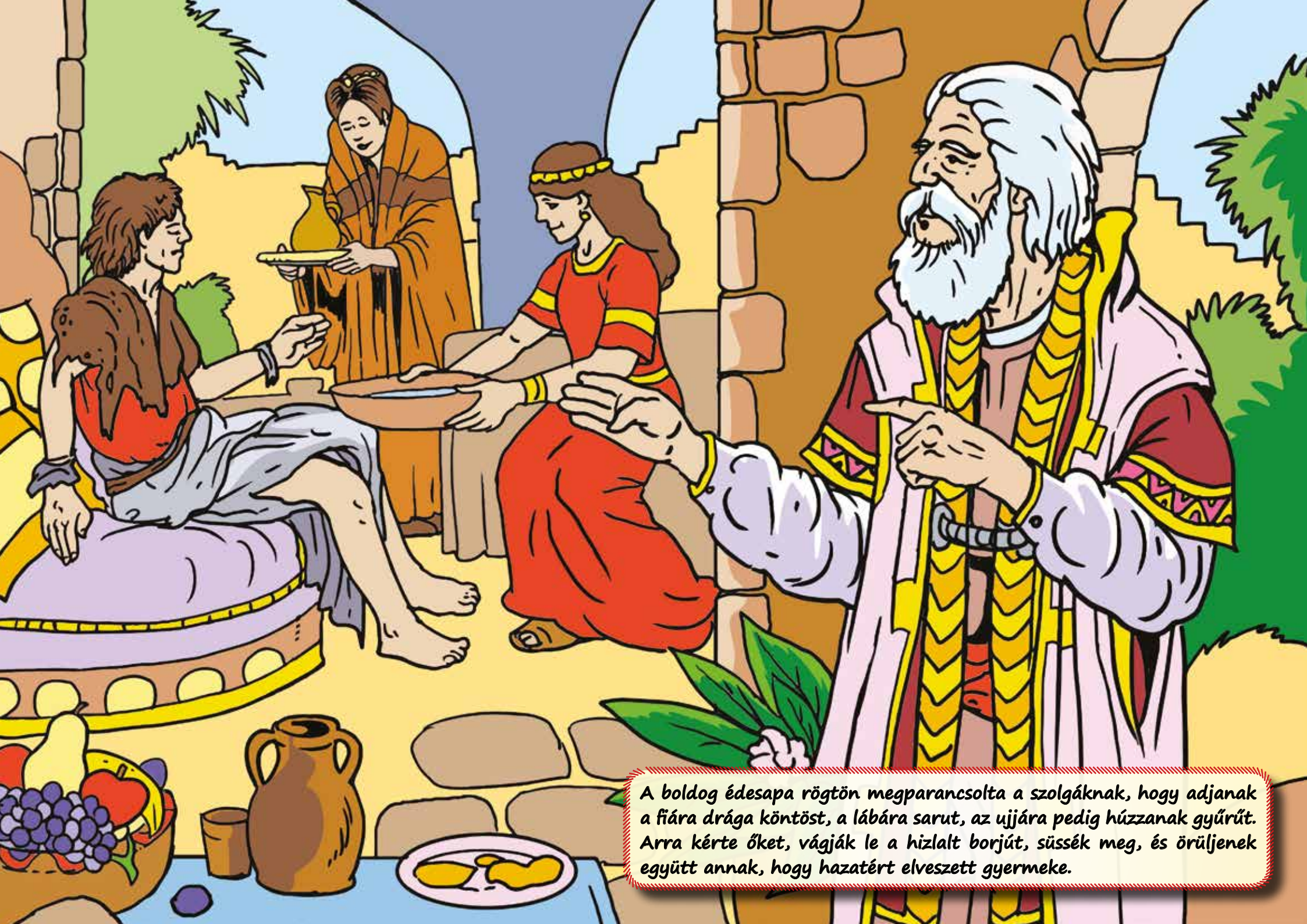

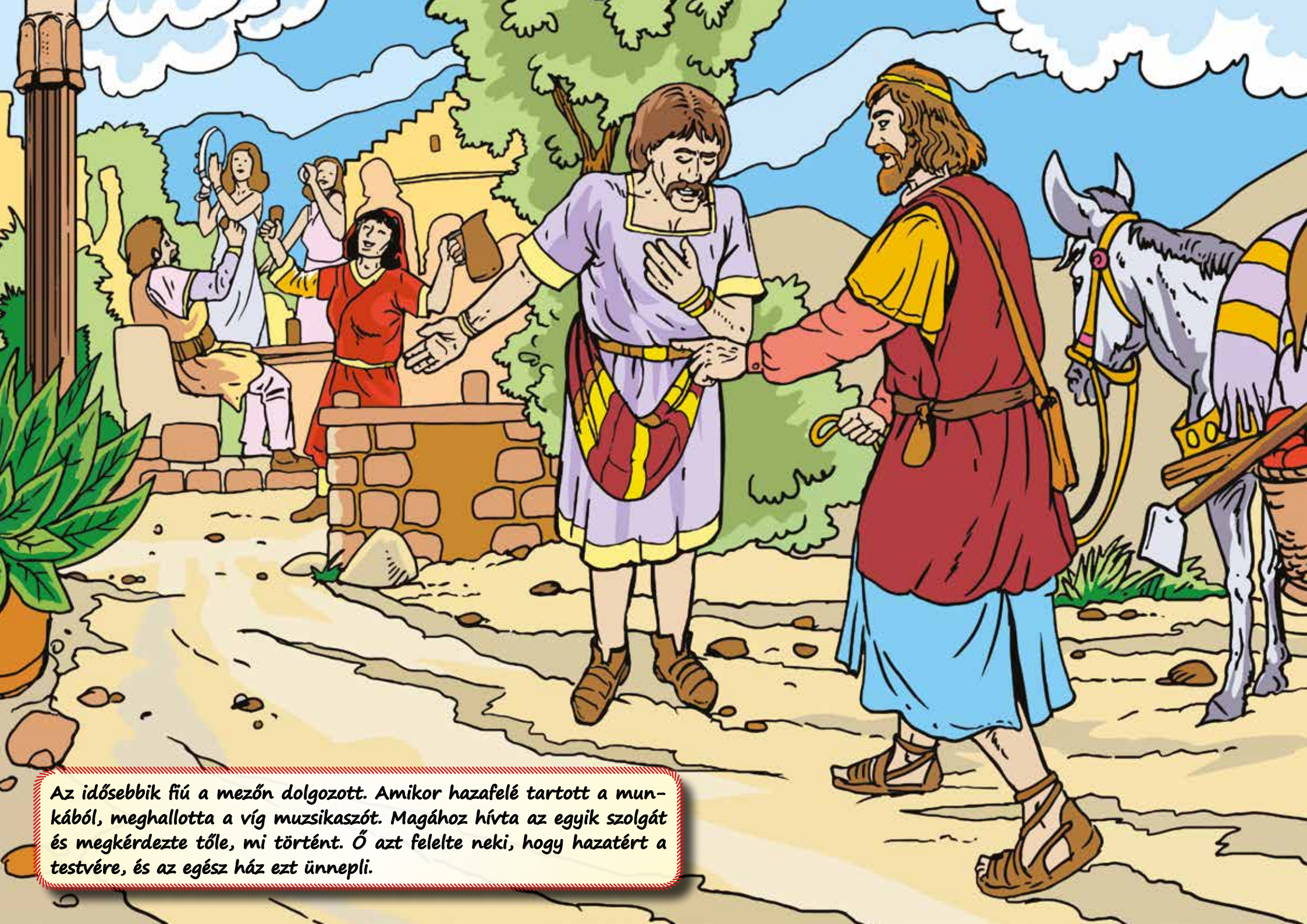
Akkor magába szállt, és nagyon megbánta azt, amit tett. Elhatározta, hogy visszatér édesapjához, a bocsánatáért fog esedezni, és arra fogja kérni, hogy legalább a szolgálói közé fogadja vissza őt.

Hazaindult. Édesapja már messziről meglátta őt, és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, nyakába borult és megcsókolta. A fiú bocsánatot kért tőle.

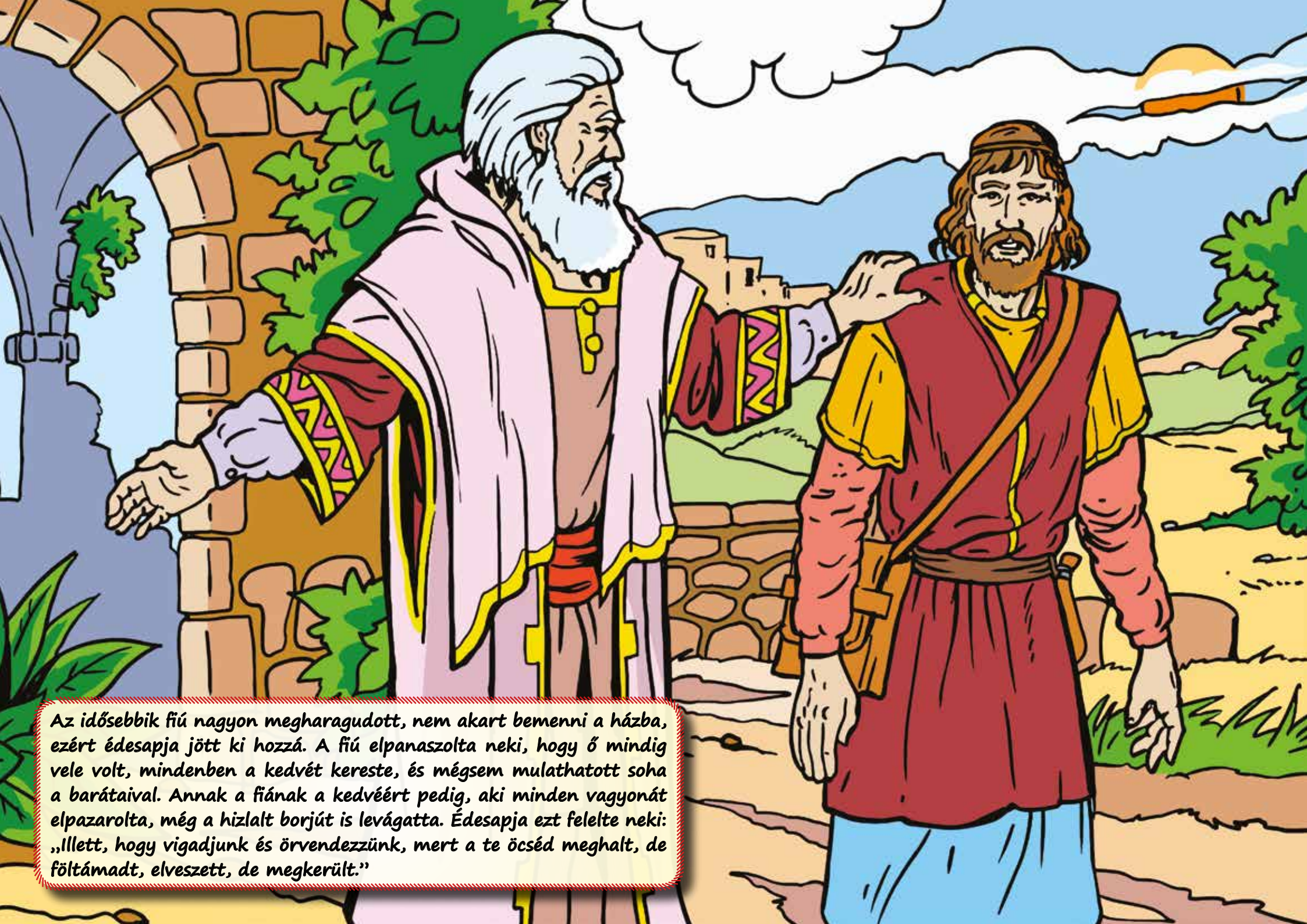

A boldog édesapa rögtön megparancsolta a szolgáknak, hogy adjanak a fiára drága köntöst, a lábára sarut, az ujjára pedig húzzanak gyűrűt. Arra kérte őket, vágják le a hizlalt borjút, süssék meg, és örüljenek együtt annak, hogy hazatért elveszett gyermeke.

Az idősebbik fiú a mezőn dolgozott. Amikor hazafelé tartott a munkából, meghallotta a víg muzsikaszót. Magához hívta az egyik szolgát és megkérdezte tőle, mi történt. Ő azt felelte neki, hogy hazatért a testvére, és az egész ház ezt ünnepli.

Az idősebbik fiú nagyon megharagudott, nem akart bemenni a házba, ezért édesapja jött ki hozzá. A fiú elpanaszolta neki, hogy ő mindig vele volt, mindenben a kedvét kereste, és mégsem mulathatott soha a barátaival. Annak a fiának a kedvéért pedig, aki minden vagyonát elpazarolta, még a hizlalt borjút is levágatta. Édesapja ezt felelte neki: „Illett, hogy vigadjunk és örvendezzünk, mert a te öcséd meghalt, de föltámadt, elveszett, de megkerült.”